

Sag C-25/20**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

20. januar 2020

Forelæggende ret:

Višje sodišče v Ljubljani (Slovenien)

Afgørelse af:

18. december 2019

Insolvent skyldner:

ALPINE Bau GmbH

[Udelades]

**ANMODNING
OM PRÆJUDICIEL AFGØRELSE**

Višje sodišče v Ljubljani (appeldomstolen i Ljubljana) skal, inden for rammerne af den sekundære insolvensbehandling af skyldneren ALPINE BAU GMBH, Salzburg – filialen i Celje [udelades], træffe afgørelse om appellen iværksat af kurator i hovedinsolvensbehandlingen af ALPINE Bau GmbH, [udelades] Wals, i nærheden af Salzburg, Østrig [udelades], til prøvelse af den kendelse, hvormed Okrožno sodišče v Celju (retten i første instans i Celje) [udelades] den 5. juli 2019 afviste anmeldelsen af kreditorernes fordringer indgivet af ovennævnte kurator for hovedinsolvensbehandlingen [udelades] den 30. januar 2018.

UDSÆTTELSE AF HOVEDSAGEN

Ved kendelse [udelades] af 18. december 2019 har Višje sodišče v Ljubljani [udelades] udsat sagen og besluttet at forelægge en anmodning om præjudiciel afgørelse for Den Europæiske Unions Domstol. [Org. s. 1]

**KORT SAMMENFATNING AF TVISTENS GENSTAND OG
RELEVANTE OMSTÆNDIGHEDER**

1. Ved kendelse af 19. juni 2013 indledte Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien) en insolvensbehandling af selskabet ALPINE Bau GmbH [udelades] i form

af en saneringsprocedure, men den 4. juli 2013 blev denne behandling ændret til en konkursbehandling. Stephan Riel blev udpeget som kurator. Som det fremgår af kendelsen af 5. juli 2013 fra Handelsgericht Wien udgør den mod selskabet ALPINE Bau GmbH indledte procedure en hovedinsolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (herefter »forordningen«).

2. Den 6. august 2013 indgav kurator for hovedinsolvensbehandlingen [udelades] begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling af ALPINE BAU GMBH, Salzburg – filialen i Celju til Okrožno sodišče v Celju.
3. Ved afgørelse af 9. august 2013 indledte Okrožno sodišče v Celju den sekundære konkursbehandling af ovennævnte filial, og med bekendtgørelse offentliggjort på webstedet tilhørende AJPES (Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, Republikken Sloveniens agentur for offentlige juridiske registre og tilhørende tjenester) den 9. august 2013 blev kreditorer og kurator oplyst om, at de i henhold til forordningens artikel 32 kunne anmelde deres fordringer i hovedinsolvensbehandlingen og i alle sekundære insolvensbehandlinger. Den ovennævnte ret opfordrede kreditorerne til inden tre måneder fra datoen for offentliggørelsen af den omhandlede bekendtgørelse at anmelde deres fordringer og andre krav, såvel privilegerede som simple, i denne sekundære konkursbehandling og specificerede, at fristen for anmeldelse var den 11. november 2013, samt erindrede dem om, at såfremt de ikke anmeldte deres fordringer og privilegerede krav inden denne frist, ville disse fordringer og krav hos den insolvente skyldner i denne sekundære konkursbehandling bortfalde, og retten ville afvise anmeldelse i medfør af artikel 296, stk. 5, eller artikel 298, stk. 5, i Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (lov om finansielle transaktioner, insolvensbehandling og tvangslikvidation, herefter »ZFPPIPP«).
4. Den 30. januar 2018 indgav kurator for hovedinsolvensbehandlingen [udelades] anmeldelse af fordringer i denne sekundære konkursbehandling i henhold til forordningens artikel 32, stk. 2, og anmodede insolvensdommeren om at tage denne anmeldelse til følge, således at de pågældende fordringer inkluderes i enhver efterfølgende udlodning fra boet under den sekundære konkursbehandling. **[Org. s 2]**
5. Ved kendelse af 5. juli 2019 afviste Okrožno sodišče v Celju denne anmeldelse i medfør af artikel 296, stk. 5, i ZFPPIPP, fordi den var for sent indgivet. Denne ret erklærede, at fristen for anmeldelse i henhold til artikel 59, stk. 2, i ZFPPIPP var udløbet den 11. november 2013.

RELEVANTE BESTEMMELSER

EU-retten

6. I henhold til forordningens artikel 32, stk. 1, kan enhver kreditor anmelde sine fordringer i hovedinsolvensbehandlingen og i alle sekundære insolvensbehandlinger. Forordningens artikel 32, stk. 2, bestemmer, at kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kurator for en sekundær insolvensbehandling anmelder i andre insolvensbehandlinger fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget til kuratorer for, hvis dette tjener kreditorerne i sidstnævnte insolvensbehandling, idet kreditorerne dog, såfremt den lov, der finder anvendelse, giver hjemmel hertil, har ret til at modsætte sig dette eller til at trække deres fordringer tilbage. Kurator for en hovedinsolvensbehandling eller en sekundær insolvensbehandling har ret til at deltage i en anden insolvensbehandling på samme måde som en kreditor, navnlig ved at deltage i skiftesamlinger (forordningens artikel 32, stk. 3).
7. I medfør af forordningens artikel 28 er det lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den sekundære insolvensbehandling er indledt, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling, medmindre andet er bestemt i denne forordning.

Slovensk ret

8. Den slovenske insolvenslov¹ bestemmer i artikel 59, stk. 2, at kreditor i en konkursbehandling skal anmelde sin fordring hos den insolvente skyldner inden tre måneder fra datoen for offentliggørelsen af bekendtgørelsen om indledning af denne behandling, medmindre andet er fastsat i artiklens stk. 3 og 4². Hvis fordringen har fortrinsret, skal kreditoren inden fristen for anmeldelse af fordringen også anmelde fortrinsretten i konkursboet, medmindre andet er fastsat i artikel 281, stk. 1³, eller [org. s. 3] artikel 282, stk. 2⁴, i ZFPPIPP (artikel 298, stk. 1, i ZFPPIPP). Såfremt kreditoren ikke overholder fristen for anmeldelse af fordringen, bortfalder fordringen hos den konkursramte debitor, og retten afviser for sent indgivet anmeldelse af fordringen i konkursboet (artikel 296, stk. 5, i ZFPPIPP). Hvis kreditoren ikke overholder fristen for anmeldelse af fortrinsretten, bortfalder denne fortrinsret (artikel 298, stk. 5, i ZFPPIPP).
9. Der findes ikke lignende sager i slovensk retspraksis.

¹ – Dvs. »ZFPPIPP« (Uradni List RS (det slovenske statstidende) nr. 126/2007), med ændringer.

² – I disse to stykker omhandles fordringer i kraft af retsakter, der kan være genstand for søgsmål, eller anfægtede retsakter.

³ – I dette stykke omhandler loven privilegerede krav opnået ved eksekutionsforretningen, hvis gennemførelse ikke påvirkes af indledningen af konkursbehandlingen.

⁴ – Heri regulerer loven privilegerede krav, som kan håndhæves udenretsligt.

Østrigsk ret

10. § 107, stk. 1, i Insolvenzordnung (lov om insolvensbehandling) fastsætter, at der med hensyn til fordringer, der er blevet anmeldt efter den fastsatte frist og ikke er blevet prøvet ved den almindelige samling for bedømmelse af passiver, skal gennemføres en særlig samling for at anerkende fordringerne. Disse fordringer er omfattet af lovens § 105, stk. 1. Fordringer, som anmeldes senere end 14 dage inden samlingen for endelig bedømmelse af passiver, prøves ikke.

ARGUMENTER, DER ANFØRES AF KURATORERNE

Argumenterne fra kurator for hovedinsolvensbehandlingen

11. I sin appel har kurator for hovedinsolvensbehandlingen anført, at begæringen om indledning af en sekundær insolvensbehandling blev indgivet med det formål, at aktiver, som befinder sig i Slovenien, skulle indgå i den samlede beskyttelse ifølge insolvensreglerne. Muligheden for at indlede en sekundær insolvensbehandling sigter hverken mod at pålægge kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen en ny (yderligere) byrde vedrørende anmeldelse af fordringer i denne nye sekundære insolvensbehandling eller mod at bevirke, at disse kreditorer på nogen måde stilles ringere i tilfælde af udeladt anmeldelse af fordringer (ved eksempelvis at fastsætte, at de kun har ret til udlodning inden for grænserne for overskuddet i overensstemmelse med forordningens artikel 35). Derfor skal reglen i forordningens artikel 32, stk. 2, hvorefter kurator har en speciel ret, som den slovenske insolvenslovgivning ikke anerkender og dermed heller ikke regulerer, fortolkes i denne retning. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen kan i henhold til forordningens artikel 32, stk. 2, anmelde de af kreditorernes fordringer **[org. s. 4]**, der allerede er anmeldt i hovedinsolvensbehandlingen, i andre sekundære insolvensbehandlinger, idet der skal tages højde for, at der ikke er fastsat frister for denne anmeldelse af fordringer. En fortolkning, ifølge hvilken selv den af kurator for hovedinsolvensbehandlingen indgivne anmeldelse af fordringerne er omfattet af de lokale slovenske regler for anmeldelse af fordringer, som finder anvendelse på kreditorer, ville endvidere være i strid med reglerne for anmeldelse og prøvelse af fordringer, som gælder i andre medlemsstater (såsom Østrig i det foreliggende tilfælde). De østrigske regler for anmeldelse og prøvelse af fordringer adskiller sig fra de slovenske, hvilket bevirker, at gennemførelsen af forordningens artikel 32, stk. 2, i praksis ville være umulig, såfremt anvendelsen af denne regel var underordnet reglen i artikel 59, stk. 2, i ZFPPIPP. Naturligvis må kurator for hovedinsolvensbehandlingen kun anmelde de af kreditorernes fordringer, som er blevet anmeldt på behørig vis eller anerkendt i henhold til den lokale lovgivning. I dette tilfælde ville det, henset til udløbet af den korte frist på tre måneder, være praktisk talt umuligt for kurator for hovedinsolvensbehandlingen at udøve den i forordningens artikel 32, stk. 2, fastsatte rettighed, fordi kreditorernes fordringer i hovedinsolvensbehandlingen i Østrig inden denne frist endnu ikke var blevet anmeldt på behørig vis, prøvet eller anerkendt. Formålet med kurators anmeldelse af fordringer i henhold til

forordningens artikel 32 er nemlig at forenkle behandlingen og medføre bl.a., at alle fordringer, som allerede er blevet anmeldt og anerkendt i hovedinsolvensbehandlingen, i kraft af en enkelt anmeldelse overføres til den sekundære insolvensbehandling. Hvad angår den foreliggende hovedsag er der tale om en af de største konkursbehandlinger i Østrig, hvori kreditorerne har anmeldt deres fordringer gennem et længere tidsrum i henhold til den østrigske lovgivning. Samlinger om anerkendelse af fordringer er blevet holdt ved flere lejligheder over en tidsperiode på flere år, og den sidste samling fandt sted den 2. oktober 2018. Med henblik på en effektiv anvendelse af reglen i forordningens artikel 32, stk. 2, er det således presserende nødvendigt, at anvendelsen af reglen ikke begrænses af en frist, som finder anvendelse på kreditorer i henhold til reglerne i den lokale lovgivning (artikel 59, stk. 2, i ZFPPIPP). Da forordningen udgør en EU-retsakt med direkte virkning, har den forrang for ZFPPIPP. Derfor kan der ikke tillades en fortolkning, som hindrer den effektive udøvelse af rettighederne for kurator for hovedinsolvensbehandlingen, eller som ikke sikrer beskyttelsen af kreditorernes rettigheder eller deres ligebehandling. I modsat tilfælde ville kreditorerne i den sekundære insolvensbehandling stilles bedre end kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen. [Org. s. 5]

Argumenterne fra kurator for den sekundære insolvensbehandling

12. Kurator for den sekundære insolvensbehandling har anført, at afvisningen af den af kurator for hovedinsolvensbehandlingen indgivne anmeldelse af fordringer er en konsekvens af, at den blev indgivet for sent i henhold til reglerne i den slovenske lovgivning. I forbindelse med denne afgørelse anvendte retten den nationale lovgivning i overensstemmelse med forordningens artikel 4, stk. 1, hvorefter det, medmindre andet er fastsat i denne forordning, er konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der finder anvendelse. Forordningen fastsætter ingen frist, inden hvilken kuratorer kan gøre brug af en efterfølgende anmeldelse af fordringer i andre insolvensbehandlinger, der er indledt mod den samme skyldner. Argumentet om, at kuratorer ikke skal overholde nogen frist, modsiges allerede af det omhandlede anvendelsesområde for den nationale lovgivning, som fastsat i henhold til forordningens artikel 4, stk. 1. Forordningens artikel 32, stk. 2, indfører ikke et særligt retsinstitut, der adskiller sig fra anmeldelse af fordringer; denne regel fastsætter udelukkende muligheden for, at kurator kan anmelde kreditorernes fordringer i egenskab af deres repræsentant, i deres navn og på deres vegne, hvilket sammen med den almindelige retsteori også begrundet forbeholdet i samme artikel, og navnlig at kreditorerne har ret til at modsætte sig denne anmeldelse eller til at trække deres fordringer tilbage. De proceduremæssige frister, som uden forskel skal finde anvendelse på alle kreditorer, eller som ikke må differentieres på baggrund af kreditors repræsentant, er fastsat for at sikre den korrekte afvikling af insolvensbehandlingen. Argumentet om, at kuratorer for andre insolvensbehandlinger, der er indledt mod den samme skyldner, ikke skal overholde nogen frist, ville kunne føre til en standsning af behandlingen eller begrænse rettighederne for kreditorer, som har truffet eller måtte træffe deres

foranstaltninger inden de bestemte frister. Netop den fortolkning, ifølge hvilken kun de lokale kreditorer eller kreditorerne i den sekundære insolvensbehandling er bundet af en forældelsesfrist og skal bære konsekvenserne af deres for sene handling, hvorimod kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen frit og på ethvert tidspunkt kan anmelde deres fordringer i den sekundære insolvensbehandling, ville føre til forskelsbehandling af kreditorerne. I den sekundære insolvensbehandling, som udgør genstanden for den foreliggende sag, fandtes der ikke hindringer for, at kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen inden den fastsatte frist anmeldte deres fordringer i konkursboet; eftersom de ikke handlede i denne retning, er det i overensstemmelse med de almindelige retsprincipper at anlægge en fortolkning, hvorefter de skal bære samme konsekvenser, som rammer de nationale kreditorer i tilfælde af for sen anmeldelse. Henvisningen fra kurator for hovedinsolvensbehandlingen til den langvarige prøvelse af fordringerne i hovedinsolvensbehandlingen er ikke relevant, fordi forordningens artikel 32, stk. 2, omhandler en efterfølgende anmeldelse i en anden insolvensbehandling af fordringer, som er anmeldt, og ikke af fordringer, der er anerkendt. [Org. s. 6]

TVISTENS KERNE

13. Det afgørende materielretlige spørgsmål er, hvorvidt kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kurator for andre sekundære behandlinger, når de i andre insolvensbehandlinger anmelder fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget til kuratorer for, skal overholde samme frister, som finder anvendelse på anmeldelse af kreditorers fordringer i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor disse behandlinger afvikles, eller hvorvidt forordningens artikel 32, stk. 2, giver kurator en speciel ret til at anmelde forordninger i andre insolvensbehandlinger uden nogen frist.
14. Såfremt anmeldelsen af fordringer i henhold til forordningens artikel 32, stk. 2, er omfattet af reglerne for anmeldelse af kreditorers fordringer i lovgivningen i den medlemsstat, hvor kurator har anmeldt fordringerne, skal den af kurator for hovedinsolvensbehandlingen indgivne anmeldelse af fordringerne i det foreliggende tilfælde afvises i medfør af artikel 296, stk. 5, sammenholdt med artikel 59, stk. 2, i ZFPPIPP.
15. Såfremt de ovenstående frister ikke finder anvendelse på anmeldelse af fordringer i henhold til forordningens artikel 32, stk. 2, fordi der er tale om en speciel ret for kurator, som ikke er omfattet af fristen for anmeldelse af kreditorers fordringer, skal anmeldelsen tages til følge, og de pågældende fordringer inkluderes i den efterfølgende udlodning fra boet inden for rammerne af den sekundære insolvensbehandling.

BEGRUNDELSE FOR ANMODNINGEN OM PRÆJUDICIEL AFGØRELSE

16. Det forelagte spørgsmål har afgørende betydning for fortsættelsen af den sekundære insolvensbehandling, fordi de kreditorer, der har anmeldt fordringer i hovedinsolvensbehandlingen, afhængigt af besvarelsen heraf enten vil kunne tage del i den efterfølgende udlodning fra boet under den sekundære insolvensbehandling eller ej. En gennemgang af Domstolens praksis viser, at Domstolen endnu ikke har taget stilling til et sådant spørgsmål. EU-rettens korrekte anvendelse fremgår desuden ikke med en sådan klarhed, at der ikke er plads til fortolkningstvivel (doktrinen om *acte clair*, 283/81, CILFIT mod Ministero della Sanità⁵).
17. Først og fremmest skal der i forbindelse med fortolkningen af forordningens artikel 32, stk. 2, tages udgangspunkt i formålet med indledningen af en sekundær insolvensbehandling. I forordningens 19. betragtning [org. s. 7] anføres, at sekundære insolvensbehandlinger kan tjene forskellige formål ud over at beskytte lokale interesser. Der kan være tilfælde, hvor skyldnerens bo er for kompliceret til at blive administreret under ét, eller hvor forskellene i de berørte retssystemer er så store, at der kan opstå vanskeligheder i forbindelse med udvidelsen af virkningerne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til de øvrige medlemsstater, hvor aktiverne befinder sig. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen kan derfor indgive begæring om indledning af sekundære insolvensbehandlinger, når en effektiv forvaltning af boet gør det påkrævet.
18. 20. betragtning til forordningen fremhæver, at hovedinsolvensbehandlingen og de sekundære insolvensbehandlinger dog kun vil kunne medvirke til en effektiv realisation af konkursmassen, hvis der foretages en samordning af alle de indledte insolvensbehandlinger. En væsentlig forudsætning herfor er et tæt samarbejde mellem de forskellige kuratorer, navnlig med fyldestgørende udveksling af oplysninger. For at sikre hovedinsolvensbehandlingen forrang bør kurator for denne insolvensbehandling have flere muligheder for at øve indflydelse på de samtidige sekundære insolvensbehandlinger.
19. I overensstemmelse med forordningens 21. betragtning bør enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med hjemsted i EU have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i EU. For at sikre kreditorerne en ensartet behandling må udlodningen af provenuet imidlertid samordnes. Hver kreditor bør kunne beholde, hvad han har opnået i forbindelse med en insolvensbehandling, men bør først kunne tage del i udlodningen fra boet under en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen har opnået en tilsvarende procentvis dividende.

⁵ – EU:C:1982:335.

20. Det følger af ovenstående overvejelser, at forordningen har til formål dels at sikre, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt⁶, dels at sikre ligebehandling af kreditorer i EU og at fremme kreditorernes udøvelse af deres rettigheder⁷.
21. For de sagsområder, som denne forordning dækker, fastlægger den ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretlige regler⁸. **[Org. s 8]** Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (*lex concursus*), anvendes, hvilket bør gælde for både hovedinsolvensbehandlinger og lokale behandlinger. Ifølge forordningens 23. betragtning bør *lex concursus* fastsætte alle insolvensbehandlings virkninger, såvel de processuelle som de materielle, samt alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning. I overensstemmelse hermed bestemmer forordningens artikel 28, at medmindre andet er bestemt i denne forordning, er det lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den sekundære insolvensbehandling er indledt, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling. Hvad der henhører under den lovgivning, der finder anvendelse, reguleres i artikel 4 under de almindelige bestemmelser. Dette område omfatter bl.a. reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer [forordningens artikel 4, stk. 2, litra h)] og reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne [forordningens artikel 4, stk. 2, litra i)].
22. Ud over reglen om, at kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kurator for en sekundær insolvensbehandling kan anmelde i andre insolvensbehandlinger fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget til kuratorer for (og undtaget fastsættelsen af en yderligere betingelse samt forbeholdet i form af en rettighed for kreditorerne), indeholder forordningens artikel 32, stk. 2, ingen regler, ifølge hvilke det entydigt kan konkluderes, hvorledes denne anmeldelse af fordringer skal behandles. Der hersker endvidere tvivl om, hvorvidt også kurators anmeldelse i medfør af forordningens artikel 32, stk. 2, skal indgives inden de i den slovenske lovgivning fastsatte frister for anmeldelse af kreditorers fordringer og omfattes af konsekvenserne af for sen anmeldelse.
23. ZFPPIPP regulerer ikke den af forordningens artikel 32, stk. 2, omfattede situation. Denne situation reguleres heller ikke med hensyn til udlodning fra konkursboet. Kun de fordringer, som inden for rammerne af en konkursbehandling er blevet rettidigt anmeldt⁹, de udtrykkeligt angivne privilegerede fordringer samt skatte- og afgiftskravene, der ikke skal anmeldes i

⁶ – Domstolens dom i sag C-116/11, Bank Handlowy og Adamiak (EU:C:2012:308).

⁷ – Domstolens dom i sag C-47/18, Riel (EU:C:2019:754).

⁸ – Forordningens 23. betragtning.

⁹ – Artikel 358 i ZFPPIPP.

konkursbehandlingen og betragtes som rettidigt anmeldt¹⁰, tager del i den almindelige udlodning af provenuet. Kurator skal indføre disse fordringer i hovedfortegnelsen eller i den supplerende fortegnelse over anerkendte fordringer.

KONKLUSION

24. På baggrund af Domstolens fortolkning vil appeldomstolen **[org. s. 9]** kunne træffe en afgørelse, som er forenelig med det i forordningens artikel 32, stk. 2, forfulgte formål.

DET PRÆJUDICIELLE SPØRGSMÅL

25. I lyset af det ovenstående forelægger Višje sodišče v Ljubljani følgende præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267, stk. 2, sammenholdt med artikel 267, stk. 1, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

»Skal artikel 32, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000 fortolkes således, at den af kurator for hovedinsolvensbehandlingen indgivne anmeldelse af fordringer i en sekundær insolvensbehandling er omfattet af reglerne om fristerne for anmeldelse af kreditorers fordringer og konsekvenserne af for sen anmeldelse i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling afvikles?«

[Udelades]

¹⁰ – Artikel 296, stk. 6, i ZFPPIPP.